

tydningsløse, thi hvis vedkommende ikke havde den Pension paa sine gamle Dage, vilde han ganske simpelt faa en Alderdomsunderstøttelse, der dog i Reglen vil kunne naa op til det samme Beløb, og selv for de andre Pensioner — jeg taler selvfølgelig om de mindre — maa man ligesom opfatte Forholdet saaledes, at Pensionen i Virkeligheden er bleven affortet med et Beløb, der svarer til den saadylnlige Størrelse af Alderdomsunderstøttelsen, altsaa vel omkring et Par Hundrede Kr. Naar vi nu nærmere se, hvilken Pension Underofficerer kunne vente sig, saa vil det vise sig, at de ogsaa paa dette Omraade ere ganske overordentlig uheldigt stillede. Der kræves en lang Marvælle, førend de overhovedet blive pensionsberettigede, nemlig 20 Aar, og efter dette lange Tidsrum ere de kun berettigede til at faa 30 pCt. af deres Lønningsindtægt. Denne Pension kan saa stige til 60 pCt. efter 40 Aars Tjenestetid. Sammenligne vi nu deres Forhold paa dette Omraade med Jærnbanevæsenet, saa se vi atter en meget iøjnefaldende Forstel. Medens en Underofficer skal have tjent 20 Aar for at blive pensionsberettiget, behøver en Jærnbanefunktionær kun at have tjent 10 Aar. Medens Underofficererne kun saa Ret til 30 pCt. til at begynde med, faar en Jærnbanefunktionær Ret til $\frac{1}{3}$, altsaa 33 $\frac{1}{3}$ pCt., og Pensionen, der for Underofficerens Vedkommende stiller sig saaledes, at den for 40 Aars Tjeneste bliver 60 pCt., er for 35 Aars Tjeneste $\frac{2}{3}$ eller 66 $\frac{2}{3}$ pCt. for Jærnbanefunktionærerne. Ogsaa der vil det ses, at Underofficererne i en ganske overordentlig Grad ere uheldigt stillede. Smidlertid er Forholdet, nærmere beset, endnu langt uheldigere, end de anførte Tal synes at vise. Sagen er jo den, at Underofficererne i Virkeligheden ikke saa Pension af deres Indtægter, men kun af en Del af dem — dette gælder vel om de allerfleste Embeds- og Bestillingsmænd, men det gælder i ganske særlig Grad om Underofficererne. Det er et temmelig betydligt Beløb af Indtægten, som nu til Dags bestaar af Tillæg, der slet ikke ere pensionsgivende. En Underofficer kan — for at tage et Eksempel — naa en Indtægt, som beløber sig til ca. 1,630 Kr., idet vi regne Lønnen for en Stabsjergent paa ældst Lønning til 1,200 Kr., Lønningsstillægget

ifølge Loven af 1873 for ældste Halvdel af ældste Lønningsklasse 100 Kr., Hæderstegnet 96 Kr., Uniformsgodtgørelse 100 Kr., Dyr-tidstillægget 102 Kr. 40 Ore og Brød efter de nuværende Priser 32 Kr. 85 Ore, altsaa tilsammen et Beløb af ca. 1,630 Kr. Af dette Beløb er nu kun de 1,300 Kr. pensionsgivende, og saa lægges der ifølge Pensionsloven 100 Kr. til som Æquivalent for samtlige øvrige Tillæg, altsaa i alt 1,400 Kr. Pensionen bliver derefter 840 Kr. Den vilde blive ikke saa ganske lidt højere, naar man lagde den virkelige Indtægt til Grund. Vi have nu foreslaaet to Ting. Vi have ikke dristet os til at røre ved Bestemmelsen om den lange Marvælle, der skal forløbe, inden Underofficererne blive pensionsberettigede. Derimod have vi ment, at det var retfærdigt og rigtigt at begynde med et Pensionsbeløb paa $\frac{1}{3}$ af Lønningen og lade det stige til $\frac{2}{3}$. Derved vilde Underofficererne paa dette Omraade blive stillede lige med Jærnbanefunktionærerne og hvad Pensionsmaksimummet angaar, ogsaa med de kongelig udnævnte Embedsmænd. Den anden Forandring, som vi foreslaa, gaar ud paa, at de 100 Kr., som ikke længere svare til de Indtægter, de skulle erstatte, bortfalde, medens man derimod medtager de virkelige faste Indtægter, hvortil vi altsaa regne Dyr-tidstillægget, Bestillingsstillægget, Hæders-tegnstillægget og Brød, hvorom jeg i Parenthes maa bemærke, at jeg maatte haabe, at denne Levering af Brød in natura for faste Underofficerer snart maa bortfalde og blive afløst af en Pengegodtgørelse. Pensionen, der nu bliver 840 Kr. efter den ældre Pensionslov, vil derefter stige til omtrent 1,087 Kr. Forstøllen vil blive langt mindre for yngre Underofficerer, jeg er dog sikker paa, at ingen vil blive uheldigere stillet efter de ny Bestemmelser, men Forstøllen vil blive højest ringe, naar der er Tale om en Underofficer, der afskediges efter 20 Aars Tjeneste. Det er i og for sig næppe retfærdigt at give et saadant fast Æquivalent, der tilfalder lige saa vel en Sergent, der afskediges med 20 Aars Tjenestetid, som en Stabsjergent med 40 Aars. Det er indlysende, at en Stabsjergent derved bliver forholdsvis overordentlig uheldigt stillet.

Som det fremgaar af, hvad jeg har omtalt, er hele Forslaget ikke af nogen dnh